

mulació amb l'ús de 'llevar terra' alçant-la tal como ho fan els talps, senglars. i altra feram.

La suma de les dues filiacions etimològiques fou provocada també per l'antiga extensió més gran del tractament /l/ (de la L postconsonàntica) tractament 5 després ultracorregit, com ensenya el cas de *segla* = sèquia (*DECat.*, vii, 830a58ss. i amb gran acompanyament de casos, 830b1-60); és una pron. de la qual han quedat nombroses repercussions en tots els parlars occidentals: *gl'ère* 'codolar del riu' a Fra- 10 ga (v, 527b55); o, amb normalització, a base d'ensordir: *clera* a. 983, en el Vallès 525b32); tot allò és *l'ebât* 'cobert d'herba arrapada' (a Boí vii, 526 527a597, i ja finalment amb la simplificació en *l*: «allí hi ha un *l'ebât* que en diuen...» (oït a Vilaller, 15 1954).

Així ho trobem bastant escampat per les muntanyes de moltes comarques nostres. *Els Llevats* i *Serra Llevada* a Vilallonga de Ter (prop de *Lledura*, 1970, *EntreDL* ii, 113). Font de *Costa-Llevada* a St. 20 Martí de Llémna (1964). Ja a la frontera de la llengua: Pla *Llevat*, a Conflent, en la part alta i més herbosa del terme de Mosset (xxvi, 168) que culmina en *Le Plo-Lebat*, munt. (1552 alt.) terme Montfort «à la lisière des Pyr-Or.» (Sabarthès, 25 *Di.Top.Aude*).

I com que s'estén fins al P.Val., allà retrobem la repetició exacta del NL que ens ocupa, com sigui que en fonètica mossàrab la -T- intervocàlica resta també normalment sorda: *Llavata*, pda. del te. de 30 Lliria, i *La Llevatera*, pda. en te. de Vinaròs. En fi, fora d'aquest consonantisme arcaic, dels NLL, tenim, de nou, *Llevada* a la Vall d'Àssua, en el Capbr. de 1645, te. de Llessui (p^o 42v).

El nostre tipus toponímic sorgia novament a l'Alt 35 Aragó, on la reducció de CL- a L- és normal (*lera* GLAREA, *lanдре* GLANDINE, *lovillo* o *ovillo* de GLOBELLUM): allí trobem *Labata*, mun., una vintena de k. al NE. de la ciutat d'Osca: ja documentat en dos docs. de 1170: en un, *Levata* (*BABL* vii 30L) i a 40 l'altre, *Lavada* (*BABL* vii, 299). D'allí provindrien uns nobles aragonesos, de gran fortuna: Eximén de *Lavata*, comanador de l'Hospital a Osca, a qui donà bella carrera el rei Pere el Catòlic, des de 1198 (*BABL*, iii, 151) esdevenint aviast castellà d'Amposta. «Ximén de *Lavata*», a. 1200-05 (p. 247), i després gran mestre de l'Hospital a Espanya. Eximén de *Lavata* (imprès *Lavay*), princ. S. XIII (CCandi, *Mi.Hi.Ca.*, 193). D'aquest llinatge degueren ser, més tard, Berenguer de *Leuata* a. 1263 (Navarro Tomás, 50 *Doc.Ling.del Alto Ar.*, 4.7); i Simon de *Lavata*, capella del rei, a qui concedeixen la 'decima' d'Albaida (*Mtz.Fdo.*, *Doc.Val.A.C.A.* i, 368).¹

¹ Coincidència fortuïta amb *Luwata* o *Lawata*, nom d'una tribu bereber de Líbia (segons Hadj Sadok, 55 en l'ed. de *Khurradâdbih*, p.20); fortuït també

l'encontre amb un antic NL, del qual només tinc nota mutilada «gradu de *Llavi...*», en docs. de 979, 956 i 1120, cap al Pont de Suert.

Llevià, V. *Llabià*

LLI- LLINARS I LLINARES

Coll de Lli, partida del terme de Ceret (Vallespir). «Cap a la carena fronterera /a *Coll de Lli*, veus les barques de Roses; / i negrejant, els faigs de l'Estrebol» cantava Edmond Brazés, el poeta de Ceret.

Es Comellar des Lli, partida del terme de Llubi (Mallorca) (xli, 2.3; Mapa Mascaró 1111)

DERIVATS COL·LECTIUS

LLINARS *del Vallès*, vila i municipi del Vallès Oriental, a la vall alta del riu Mogent.

PRON.MOD. *finàs*, oït a Vilamajor el 10.xii.1933.

DOC. ANT. 919: *Linares* (Mas N.H.Bna. ix, 3); 954: (Mas iv, 39); 1040: *Linariis* (Balari, *Orígenes*, 197); 1041. (Mas ix, 245).

LLINARS *de l'Aigua d'Ora*, poble i cap del municipi de Castellar del Riu (Berguedà), al vessant esquerre del riu.

PRON. MOD. *fináz d'ebérga*, oït per JCoromines a Busa l'any 1934.

DOC. ANT.

Linars a. 1359 (*CoDoACA* xii.58).

Llinars, veïnat del municipi d'Odèn (Solsonès), al peu del vessant occidental de la Tossa de Cambrils. Apareix documentada l'any 1081: *Linars* en un document que JCoromines va llegir a l'Axiu de Solsona.

Llinars, gran masia al peu del Montmagastre, partida del terme d'Anyà (La Noguera).

Coll de Llinars, partida en el terme de Montesquiú (Pallars Jussà) xxiv, 188.14).

Serrat de Llinars, prop de Castellar de N'Hug (Berguedà) (Torràs, *Berg.*, 138).

Els Llinars, partida del terme d'Oveix (Flamicell) (xxxvii, 139.12).

Els Llinars, partida del terme d'Astell (Flamicell) (xxxvii, 141.16).

Mas d'En Llinars, en el terme de Cameles (Rosselló) (xxvii, 53.5).

Sa Font des Llinars, terme de Bunyola (Mallorca), dins Son Creus (xl, 9.3).

Can Llinars o *Can Llinasset*, en el de Pollença (Mapa Mascaró 6D1).

Llinars, segons la tradició popular era una població desapareguda entre Bagà i Gréixer (Berguedà) (Amades *B.C.E.C.* a. 1933, p. 251).